

Arrest

nr. 264 466 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren op (...) in Yerevan maar woonde steeds in Maysian, provincie Armavir, Armenië.

U gaat tot uw 16 jaar naar school en gaat dan in uw dorp aan de slag als landbouwer/herder, samen met uw broer E. (...). Op uw 18de begint u uw verplichte, twee jaar durende legerdienst (2007-2009) – u dient als chauffeur van kanonnenwerpers in de militaire kazerne van Vayk, en bent enkel betrokken bij militaire oefeningen, niet bij gewapende acties.

In 2011 overlijdt uw zus aan de gevolgen van haar bevalling en in 2018 overlijdt uw vader wegens hartfalen.

Op 10 februari 2020 vliegt u als toerist van Yerevan, via Athene, naar Barcelona, voor een vakantie en om er een jeugdvriend te bezoeken. U heeft daartoe de nodige reisdocumenten. Op 18 februari 2020 vat u vanuit Barcelona samen met deze vriend de terugreis naar Armenië aan per auto. De rit zal 4-5 dagen duren.

In september 2020 breekt de oorlog met Azerbeidzjan uit in Nagorno-Karabach. Net als uw broer E. (...) wordt u op 29 september 2020 opgeroepen als reservist voor het Armeense leger. Op het militair commissariaat van Armavir moeten jullie paspoorten, militaire boekjes en gsm's afgeven, waarop jullie in verschillende groepen ingedeeld worden en naar Stepanakert (hoofdstad van Nagorno-Karabach) gestuurd op 30 september 2020. Uw eenheid, 50 man sterk, wordt naar de frontlinie in Hadrut gezonden. De strijd is er bijzonder hevig; er is weinig te eten en jullie eenheid is slechts licht bewapend. Uw bevelhebber, majoor A. (...), laat echter weten dat jullie moeten blijven vechten in de loopgraven en dat niemand het front mag verlaten op straffe van executie. Uw eenheid incasseert zware verliezen vanwege de aanvallen van Azerbeidzjan. Op uw derde dag aan het front sneuvelt de majoor en op de vierde dag schieten maar een tiental man van uw eenheid over, waaronder uzelf. Jullie beslissen de linies te verlaten en elk apart te vluchten, teneinde jullie leven te redden. U vlucht doorheen verlaten dorpen en plaatsen en op 8 oktober 2020 slaagt u er in de stad Jartar een vriend in Armenië op te bellen. Hij laat u weten dat hij op 10 oktober 2020 in Stepanakert humanitaire hulpgoederen moet afleveren met zijn vrachtwagen; hij draagt u op hem op te wachten aan het republikeins ziekenhuis.

Verscholen onder lijken van soldaten in de vrachtwagen van uw vriend, slaagt u er zo in checkpoints van de Armeense militaire politie voorbij te rijden en naar Yerevan terug te keren. Met een taxi keert u terug naar uw dorp Maysian waar u zich schuilhoudt bij uw moeder thuis, waar zij te weten is gekomen dat uw broer E. (...) aan het front in Jabril is gestationeerd. Enkele dagen later komt uw vriend u thuis opzoeken en zegt u dat hij u kan helpen vluchten uit het land.

Op 17 oktober 2020 verlaat u samen met uw vriend uw dorp, als co-chauffeur in diens vrachtwagen. Via Georgië en Rusland rijden jullie naar Lviv, Oekraïne, waar uw vriend moet zijn om humanitaire goederen van de Armeense gemeenschap aldaar op te halen. Uw vriend kan voor u een verdere, clandestiene reis naar Europa regelen via zijn connecties. Op 25 oktober 2020 wordt u aldus opgehaald door iemand in een auto, u stapt daarna een bos door, waardoor u in Polen uitkomt. Met een auto gaat u verder naar Krakow, zo doorheen Duitsland tot u op 26 oktober 2020 in Brussel, België aankomt. Op 16 november 2020 dient u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Kort daarna slaagt u erin met uw broer te spreken; hij had verlof gekregen van zijn dienst aan het front en was een aantal dagen thuis in uw dorp Maysian in Armenië. Daarna is hij teruggekeerd naar het front en later opnieuw thuisgekomen. Hij wordt later alsnog eens opgeroepen om naar Nagorno-Karabach te gaan, vermomd als burger weliswaar om de Russische troepen te verschalken die sindsdien het gebied onder controle houden, maar hij wordt tegengehouden en teruggestuurd naar Armenië.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele geboorteakte en rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië vreest vervolgd te worden door de militaire politie wegens uw desertie uit het leger van aan het front in Nagorno-Karabach; u vreest dat u een gevangenisstraf van 10 à 12 jaar zal krijgen of zelfs geëxecuteerd kan worden. Het commissariaat-generaal (CGVS) is echter van mening dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en u bijgevolg het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend.

Om te beginnen maakt u niet aannemelijk dat u eind september 2020 werd opgeroepen als reservist voor het Armeense leger en dat u naar de frontlinie in Hadrut, Nagorno-Karabach werd gestuurd. U verklaart dat u werd opgeroepen aan de hand van een papieren convocatie (waarvan u evenwel niet het minste begin van bewijs neerlegt), maar u blijkt niet te weten of die convocatie van het militair commissariaat kwam, dan wel van de dorpsadministratie. U verklaart dat niet te weten omdat convocaties altijd via de dorpsadministratie komen. Aangezien deze convocatie voor u toch dé start van uw problemen betekende, persoonlijk aan u werd gericht en van de nodige stempels was voorzien, is het niet aannemelijk dat u niet weet door welke specifieke instantie u werd opgeroepen (CGVS p. 12). U slaagt er ook niet in te zeggen waar in de militaire structuur van het Armeense leger uw eenheid zich

bevond (i.e. tot welke divisie of bataljon of dergelijk u behoorde). U komt niet verder dan te verklaren dat uw eenheid 50 man telde en onder het bevel van ene majoor A. (...) - wiens volledige naam u niet kent - stond, en dat jullie gelegerd waren aan het front in Hadrut. Over deze bevelhebber verklaart u verder dat hij op de derde dag aan het front (i.e. 3 oktober 2020) sneuvelde samen met de meerderheid van uw eenheid, waarop u het 's anderendaags met nog een tiental andere overgebleven soldaten op een lopen zetten en deserteerde van aan het front (CGVS p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat een officieel opgeroepen reservist zijn hiërarchische plaats in het leger waarin hij dient niet zou kennen, te meer omdat u wel duidelijk kon aangeven in welke divisie u destijds (2007-2009) uw militaire dienst had gedaan (i.e. Divisie 30 van kazerne nummer 70-179 in Vayk, CGVS p. 17). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat ene kolonel V. A. (...) het bevel voerde over de Armeense troepen in Hadrut, dat hij sneuvelde op 13 oktober 2020 (en ondertussen de postume titel 'Hero of Armenia' toebedeeld kreeg) en dat het 3de bataljon van het 1st motorized rifle regiment van het Armeense leger hun gevechtsposities in Hadrut had verlaten. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, zelf deel uitmakende van deze eenheid, een andere versie van de feiten geeft (nl. dat A. (...) al sneuvelde op 3 oktober 2020), zijn volledige naam niet zou weten, zich zou vergissen van de precieze rank van uw bevelhebber en dat u zelfs uw eenheid niet zou kunnen benoemen. Uit de informatie blijkt ook dat de strijd in Hadrut zich later afspeelde dan u dat situeert: u verklaart namelijk dat u in Hadrut aankwam op 30 september 2020 met uw eenheid en dat de strijd toen al fel bezig was, dat uw bevelhebber sneuvelde de derde dag aan het front (i.e. 3.10.2020) en dat u daags nadien deserteerde net als de rest van uw eenheid (CGVS p. 6). In werkelijkheid, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, werd de strijd in Hadrut gevoerd vanaf 7 oktober 2020 en zo'n week duurde, tot de Azerbeidzjaanse troepen de stad in handen kregen op 15 oktober 2020. Uw tijdsindeling strookt hier dus niet mee, waardoor uw relaas nogmaals ondermijnd wordt. Opvallend is ook dat u beweert dat reservisten zoals u geen loon of compensatie krijgen voor hun oproeping voor het Armeense leger, terwijl informatie van het CGVS aangeeft dat dit wel degelijk het geval is. Als u effectief opgeroepen was als reservist, kan geacht worden dat u hiervan op de hoogte bent.

Verder laat uw geografische kennis over de regio-Hadrut te wensen over. U geeft wel correct aan dat Hadrut 'richting de grens met Iran' ligt, maar u verklaart ook dat u vanaf Stepanakert eerst naar Martakert moet en dan zo naar Hadrut – welke andere dorpen of gebieden je daartussen moet passeren, weet u niet te zeggen. Het is echter vreemd en onlogisch dat u aangeeft dat men vanuit Stepanakert eerst noordwaarts (Martakert, ofte Agdara) moet gaan om dan weer helemaal zuidwaarts (Hadrut) te gaan, zoals aangegeven op de toegevoegde kaarten in het administratief dossier. U weet ook niet welke plaatsen rondom Hadrut liggen. U verklaart uw onwetendheid omdat u nooit eerder in Nagorno-Karabach was geweest, maar als opgeworpen wordt dat het leger waarvan u toen deel uitmaakte en actief betrokken was in een oorlog, u misschien wel gebriefd had van de omgeving, verklaart u "Zelfs tijdens mijn legerdienst kreeg ik geen briefing rechtstreeks, was altijd via bevelhebbers." (CGVS p. 13). Hiermee geeft u aan net wel gebriefd te worden in het leger, waardoor het des te onaannemelijker is waarom u niets zou weten van de plaatsen omheen Hadrut. Nog in deze context zou u ook niet weten waar Jabril gelegen is ("Dat weet ik niet. Het is ook een gebied in Nagorno-Karabach. Maar aan welke kant dat ligt weet ik niet.", CGVS p. 15), nochtans de plaats waar uw broer gestationeerd zou zijn, en de plaats die eerst in handen van Azerbeidzjan viel alvorens zij Hadrut konden inpalmen. Op de toegevoegde kaarten in het administratief dossier blijkt dat Jabril op amper 25km ten zuiden van Hadrut is gelegen. U blijft ook vaag over het landschap rond Hadrut: u zegt dat er 'bossen, bergen' zijn, dat het 'niet zo bergachtig was, meer bossen, en dat je dat gebied als een vlakte kan beschouwen omdat andere plaatsen [in Karabach] hogere toppen hebben'. Als u daarop gevraagd wordt of Hadrut op een berg ligt of eerder in een vallei, blijft u wederom op de vlakte: "Als je daar bent, denk je niet dat je op hoger punt bent. Maar Hadrut zelf is niet echt op een top of in de hoogte" (CGVS p. 13). Als u effectief in het leger in Hadrut gestationeerd was en daar dagenlang onder mortiervuur van de vijand had gelegen, kan van u toch verwacht worden dat u duidelijk kan aangeven dat Hadrut omgeven is door bergflanken en zelf in een vallei daartussen ligt, zoals blijkt uit de toegevoegde kaarten in het administratief dossier.

Wat betreft uw relaas dient gewezen te worden op de volgende ongerijmdheden die uw geloofwaardigheid verder op de helling brengen. U verklaart dat u er tijdens uw vlucht van het front in geslaagd was uw vriend te contacteren die u opdroeg hem op te wachten aan het Republikeins ziekenhuis in Stepanakert op 10 oktober 2020; van daar zou hij u dan naar Armenië vervoeren met zijn humanitair transport. Gevraagd waarom jullie precies daar afspraken gezien het risico – het Armeense leger gebruikte Stepanakert (hoofdstad van Nagorno-Karabach, toen nog in handen van de Armeniërs) als uitvalsbasis voor hun troepen, zoals ook blijkt uit uw verklaringen – aangezien het toch niet ondenkbaar is dat het Armeense leger, van wie u toen überhaupt gevlucht was, in de directe omgeving van een ziekenhuis aanwezig zou zijn (bijvoorbeeld om zijn gewonden te verzorgen), verklaart u dat het

de enige plaats was die u makkelijk kon vinden. Dit antwoord overtuigt nauwelijks voor het risico waaraan u zich blijkbaar vrijwillig leek bloot te stellen, te meer omdat u zelf aangaf dat de militaire diensten op dat moment nog in de stad actief waren (CGVS p. 14-15). Hoe of op welke manier uw vriend de nodige toestemmingen van het leger zou verkregen hebben om vanuit Armenië humanitair transport te voorzien naar het oorlogsgebied, weet u overigens niet te zeggen (CGVS p. 15). Omtrent dit transport legt u nog een opvallende tegenstrijdigheid af: zo verklaart u aanvankelijk dat u onderweg aan een post, toen de vrachtwagen waarin u onder de lijken verstopt lag, werd gestopt, waarbij u aan de stemmen van de controleurs kon horen dat ze van de militaire politie waren. Als u later gevraagd wordt hoe het mogelijk is aan de stem van iemand te kunnen weten dat hij van de militaire politie is, verklaart u dat u ze niet herkende vanwege hun stemmen maar omdat uw vriend had gezegd dat als hij onderweg stopt, het aan een controlepost zou zijn, en dat u van uw heenreis naar Nagorno-Karabach had gezien dat die posten door de militaire politie bemand waren (CGVS p. 6, p. 15). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring waarom u het aanvankelijk over de stemmen had en dit in tweede instantie ontkent.

Verder bent u tegenstrijdig met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u daar uw verzoek tot internationale bescherming indiende. Toen verklaarde u dat u na uw thuiskomst van het front in uw dorp (toen u thuis ondergedoken leefde) met uw broer heeft kunnen spreken en dat hij u gelijkaardige dingen vertelde als wat u had gezien; weliswaar was hij niet kunnen vluchten. U voegt eraan toe dat uw broer, en uw moeder, u dan overtuigden om het land te verlaten. Volgens u was uw broer nog steeds in Nagorno-Karabach sinds 30.09.2020 en kon hij er nog steeds niet weg; het gebied werd ondertussen immers gecontroleerd door Russische troepen (vragenlijst DVZ 2.12.2020 vraag 3.5, 3.8). Dit strookt allerminst met uw verklaringen op het CGVS dd. 18.03.2021: dan verklaart u helemaal geen contact meer te hebben gehad met uw broer na uw vlucht van het front en terwijl u ondergedoken was in Armenië (jullie hadden immers jullie gsm moeten afgeven op het militair commissariaat en desgevallend geen mogelijkheid tot communicatie). Enkel uw moeder zou op het commissariaat te weten zijn gekomen dat uw broer naar Jabril was gestuurd, en het was aldus zij, samen met uw vriend, die u aanraadden het land te verlaten. Pas toen u eenmaal in België was, was u erin geslaagd contact te maken met uw broer, meer bepaald eind november 2020 toen hij thuis was in jullie dorp voor een vijfdaags verlof van het front. U voegt er bovendien aan toe dat uw broer dan is teruggekeerd naar het front en daarna opnieuw was thuisgekomen. Hij werd daarna nogmaals opgeroepen om naar Karabach te gaan, weliswaar met burgerkleren aan om de Russische troepen te verschalken die het gebied controleerden, maar deze poging mislukte (CGVS p.6-7, p. 16). Als u gewezen wordt op deze toch meervoudige tegenstrijdigheden, verklaart u dat het niet zo gebeurd is en dat er misschien verwarring moet zijn ontstaan, dat u met name 'uw vriend' had willen zeggen maar dat u het zeker niet over uw broer had [op de DVZ] (CGVS p. 16). Er moet op gewezen worden dat u nochtans had aangegeven dat het gesprek op de DVZ goed was verlopen, u de tolk toen goed had verstaan en geen opmerkingen had over dat gesprek (CGVS p. 2). Bovendien blijkt uit de verklaringen die u voor de DVZ aflegde dat u het wel degelijk over uw broer had die eerder ook naar het front gestuurd was en vormt het contact met en de gebeurtenissen van uw broer in uw relaas een essentieel detail, en is iemands broer toch een wezenlijk verschil met iemands vriend, waardoor de opgemerkte tegenstrijdigheid verklaren door 'verwarring' niet overtuigt. Dit ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verklaringen omtrent de manier waarop u uit uw land gevlucht zou zijn en de daaropvolgende route die u tot België zou hebben genomen. U verklaart dat u met uw vriend uit Armenië vertrok, u als co-chauffeur in zijn vrachtwagen, doorheen Georgië en Rusland en zo naar Oekraïne reisde. U weet evenwel niet te zeggen waar u de grens Armenië-Georgië overgestoken zou hebben (volgens u is er maar één grenspost daar, waarvan u de naam niet weet; u weet enkel dat het 'aan de kanten van Leninakan', ofte Gyumri, is). U geeft aan dat u gewoon uw eigen identiteitsdocumenten op zak had (zijnde uw rijbewijs en uw geboorteakte; uw paspoort had u moeten afgeven op het militair commissariaat waar het zich volgens u nog steeds bevindt), en dat u de grenspost op een normale manier passeerde; nl. uw vriend die de vrachtwagen over de grens reed met de nodige controle van documenten; u ging de grens te voet over op de daarvoor voorziene plaats voor passagiers aan de grenspost. U verklaart dat u uw identiteitsdocumenten niet moest tonen. Als u gevraagd wordt wat u zou gedaan hebben indien u zich zou moeten identificeren (het risico dat u nam was immers aanzienlijk aangezien u, een deserteur op de vlucht op dat moment, de grens overstak onder uw eigen identiteit), geeft u aan dat dat een moeilijke vraag is, dat het risico groter was als u in Armenië bleef en dat ze u misschien opnieuw naar de oorlog zouden sturen. U voegt eraan toe dat uw vriend u verzekerd had dat alles in orde zou zijn omdat hij 'kennissen heeft', maar wie hij precies waar kende om u een veilige doortocht te verzekeren, kan u niet zeggen (CGVS p. 7-8). Dat u niet zou weten waar u de grens overstak (volgens toegevoegde informatie zijn er trouwens drie grensovergangen met Georgië en niet één zoals u verklaart; de stad Gyumri zelf ligt op ongeveer 50km van de grens met Georgië) en zonder er enig erg in te hebben de grens oversteekt als deserteur onder uw eigen identiteit, is dermate onaannemelijk dat het afbreuk doet aan

uw relaas. Voor de rest zou u niet weten welke plaatsen u passeerde doorheen Georgië, Rusland en Oekraïne om uiteindelijk in Lviv aan te komen, hoewel u nochtans gewoon als co-chauffeur in de vrachtwagen zat. Gevraagd waar u de grens Rusland-Oekraïne overstak, denkt u dat dat Vladikavkaz was, maar in werkelijkheid ligt deze stad behoorlijk dicht bij de grens Georgië-Rusland en op honderden kilometers van de Oekraïense grens. U blijkt ook niet te weten of u al dan niet de grens Rusland-Oekraïne overstak in de Donbass-regio (i.e. het gebied in Oost-Oekraïne rond Donetsk en Luhansk, op dit moment nog steeds onder controle van pro-Russische separatisten en niet zomaar toegankelijk voor eender welk verkeer; meer nog, u blijkt zelfs niet te weten dat deze streek eigenlijk nog steeds conflictgebied is (CGVS p. 8-9)). U verklaart de grens met Polen illegaal te zijn overgestoken vanuit de buurt van Lviv, en dan verder zijn gegaan met een auto die u oppikte, om zo door Duitsland tot Brussel te rijden. Welke plaatsen u dan onderweg passeerde, weet u hoegenaamd niet, net zo min of er al dan niet identiteitsdocumenten voorzien waren om van Polen naar België te reizen. Opnieuw gevraagd wat u zou doen indien er controle was, verklaart u het niet te weten (CGVS p. 7). Van iemand die verklaart zijn land ontvlucht te hebben zonder de nodige internationale reisdocumenten op zak te hebben, kan toch verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van waar hij al dan niet is gepasseerd en van de organisatie van zijn clandestiene reis. Dit is hier niet het geval.

Zoals hierboven gesteld kan er geen geloof gehecht worden aan de manier waarop u uit Armenië vertrokken zou zijn en verder doorheen Europa zou zijn gereisd, zonder uw paspoort dat u naar eigen zeggen had moeten achterlaten bij het militair commissariaat van Armavir toen u zich had gemeld voor de reservistendienst eind september 2020. Gecombineerd met uw reeds ongeloofwaardige asielaanvraag (zie boven), rijst aldus het vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om daarin vervatte informatie over uw werkelijke vertrek uit Armenië en verblijf in Europa te verbergen. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw (legale) toeristische verblijf in Barcelona (Spanje) in februari 2020. U verklaart dat u op 10 februari 2020 van Armenië, via Athene, naar Barcelona vloog, gebruik makend van uw Armeens paspoort en een visum voor Polen (initieel wou u naar Polen op reis te gaan, maar toen het weer veranderde nadat u het visum verkregen had, besloot u alsnog naar Spanje te gaan, CGVS, p. 9-10). Uw reis naar de Europese Unie met uw paspoort en Pools visum kunnen gestaafd worden met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. U verklaart dat u op 18 februari 2020 samen met uw vriend die in Barcelona woonde, uit die stad vertrok met de auto om zo samen naar Armenië terug te rijden; een rit die volgens u 4-5 dagen zou duren. Opzienbarend hierbij is het dan dat u ook van deze tocht niet kan aangeven welke plaatsen, laat staan landen u zou zijn gepasseerd – u verklaart enkel dat u doorheen Turkije was gereden en dan door Georgië naar Armenië. Volgens u was u op 21 februari 2020 Turkije binnengereden maar concreet herinnert u zich de data niet – het was volgens u niet zo nodig om dat bij te houden. Als u er evenwel op gewezen wordt dat uw visum geldig was tot 19 februari 2020, dat u na die dag aldus illegaal zou zijn in de Europese Unie en dan niet zomaar doorheen de Europese Unie kan rijden, laat staan grenzen oversteken, valt u schijnbaar uit de lucht en verklaart u dat u daarom de ochtend van de 18de vertrok om twee dagen de tijd te hebben om de Europese Unie te verlaten (CGVS p. 9-11). In dit opzicht is het dan ook vreemd dat u aanvankelijk verklaarde dat het volgens u niet nodig was om op de data te letten, en dat u tot de ochtend van de 18de wachtte om tegen het einde van de volgende dag – uw Pools Schengenvisum liep immers af op 19 februari 2020 – een autorit van toch zo'n 3000km af te ronden (i.e. afstand van Barcelona tot de grens met Turkije). Meer nog, de Schengenzone waartoe u met uw Pools visum toegang had, laat u zelfs niet toe met de auto de Turkse grens te bereiken die u naar eigen zeggen overstak komende van Spanje: landen als Kroatië, Roemenië en Bulgarije zijn immers geen lid van de Schengenzone (zie toegevoegde informatie).

Gelet op bovenstaande vaststellingen rijst dus het sterke vermoeden dat u na uw toeristisch verblijf in de Europese Unie in februari 2020 helemaal niet bent teruggekeerd naar Armenië, waar u dan in september-oktober 2020 zou zijn gedeserteerd van het front in Nagorno-Karabach (quod non).

Concluderend dient gesteld dat er op basis van bovenstaande elementen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en u er bijgevolg niet in slaagt aan te tonen dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw rijbewijs en uw geboortakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij vreest vervolgd te worden door de militaire politie wegens haar desertie uit het leger aan het front in Nagorno-Karabach. Zij vreest dat zij geëxecuteerd zal worden, minstens dat zij een gevangenisstraf van 10 à 12 jaar zal krijgen. In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanspraak van verzoekende partij. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (A) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij eind september 2020 werd opgeroepen als reservist voor het Armeense leger en dat zij naar de frontlinie in Hadrut, Nagorno-Karabach werd gestuurd, aangezien (i) zij niet kon zeggen van welke instantie de convocatie waarmee zij werd opgeroepen kwam, (ii) zij ook niet kon zeggen waar in de militaire structuur van het Armeense leger haar eenheid zich bevond, *i.e.* tot welke divisie of bataljon of dergelijk zij behoorde; (iii) haar verklaringen over de dood van haar beweerd bevelhebber en de strijd in Hadrut niet stroken met de beschikbare informatie; (iv) verzoekende partij foutief beweert dat reservisten zoals haar geen loon of compensatie krijgen voor hun oproeping voor het Armeense leger; (v) haar geografische kennis over de regio Hadrut te wensen overlaat; (B) de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnd wordt door (i) haar onaannemelijke verklaringen over haar vlucht van het front met de hulp van een vriend die haar met zijn humanitair transport naar Armenië zou hebben vervoerd; (ii) haar tegenstrijdige verklaringen over het feit of zij na haar vlucht van het front en terwijl zij ondergedoken was in Armenië al dan niet contact heeft gehad met haar broer; (iii) haar gebrekkige verklaringen over de manier waarop zij uit haar land gevlucht zou zijn en de daaropvolgende route die zij tot België zou hebben genomen, hetgeen doet vermoeden dat zij haar paspoort doelbewust

achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om daarin vervatte informatie over haar werkelijke vertrek uit Armenië en verblijf in Europa te verbergen; en (iv) haar weinig overtuigende verklaringen over haar (legale) toeristische verblijf in Barcelona (Spanje) in februari 2020 en haar terugreis naar Armenië per auto, hetgeen sterk doet vermoeden dat zij na haar toeristisch verblijf in de Europese Unie in februari 2020 helemaal niet is teruggekeerd naar Armenië.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatsen.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling dat haar verklaringen over de dood van haar beweerde bevelhebber en de strijd in Hadrut niet stroken met de beschikbare informatie, merkt verzoekende partij op dat *“het tijdsverloop weergegeven door verzoeker zich wel binnen een zelfde periode situeert als de officiële berichtgeving – met een marge van hoogstens een week”*. Tevens merkt zij op dat *“officiële berichtgevingen ook al eens durven af te wijken van de realiteit”* en dat *“(d)e verklaringen van verzoeker (...) op het kleine verschil in het tijdsverloop na – wel degelijk overeen(komen) met de officiële berichtgeving”*. Ten slotte wijst zij er nog op dat haar ervaringen aan het front bijzonder traumatisch waren.

2.2.4.2. De Raad onderstreept evenwel dat de verklaringen van verzoekende partij over de dood van haar beweerde bevelhebber en de strijd in Hadrut wel degelijk danig verschillen met de informatie die hierover beschikbaar is, en niet alleen wat betreft het tijdsverloop. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, gaf verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat zij in Hadrut aankwam op 30 september 2020 en dat de strijd toen al fel bezig was, dat haar bevelhebber sneuvelde de derde dag aan het front (*i.e.* 3 oktober 2020) en dat zij daags nadien deserteerde net als de rest van haar eenheid (notities CGVS, p. 6), terwijl volgens de beschikbare informatie de strijd in Hadrut pas gevoerd werd vanaf 7 oktober 2020 en zo'n week duurde, en dat ene kolonel V. A., die het bevel voerde over de Armeense troepen in Hadrut, sneuvelde op 13 oktober 2020 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 1-2). Tevens dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zich ook blijkt te vergissen over de precieze rang van haar bevelhebber, A., nu zij immers aangaf dat hij majoor was, en dat zij ook zijn volledige naam niet kon zeggen (notities CGVS, p. 6 en 14). Ook is het volstrekt onaannemelijk dat zij er niet in slaagt haar eenheid te benoemen (notities CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondergraven wel degelijk op ernstige wijze haar beweerde betrokkenheid bij deze strijd.

Waar verzoekende partij stelt dat *“officiële berichtgevingen ook al eens durven af te wijken van de realiteit”*, duidt de Raad erop dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct is. Dat deze informatie niet overeen zou stemmen met de werkelijkheid, betreft dan ook een blote bewering.

Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat deze gebrekkige verklaringen van verzoekende partij niet kunnen worden verklaard door de uitleg dat haar ervaringen aan het front bijzonder traumatisch waren. De Raad stelt vast dat door verzoekende partij geen psychologisch of medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Evenmin blijkt zulks uit het verloop van haar persoonlijk onderhoud, waar zij immers zelf spontaan de feiten in de tijd situeerde, zoals onder meer haar aankomst in Hadrut en de dood van haar bevelhebber (notities CGVS, p. 6). Dat haar incorrecte verklaringen te wijten zouden zijn aan het traumatische karakter van haar ervaringen aan het front, kan dan ook niet overtuigen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij ook wat betreft haar gebrekkige geografische kennis over de regio Hadrut verwijst naar haar stresserende en traumatische ervaring aan het front en opmerkt dat zij *“zich (liet) meeslepen door het gebeuren en (...) derhalve weinig oog (had) de geografische kenmerken van de streek rond Hadrut”*, meent de Raad dat deze uitleg niet kan volstaan om haar uiterst vage verklaringen over de regio Hadrut te verklaren, in het bijzonder over de omliggende plaatsen en het landschap rond Hadrut. De Raad onderstreept dat indien verzoekende partij werkelijk met haar eenheid naar de frontlinie in Hadrut werd gezonden, kan worden aangenomen dat zij werd gebriefd over de omgeving en dat zij dus iets zou weten van de plaatsen omheen Hadrut. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekende partij zelf aangaf net wel gebriefd te zijn in het leger, waardoor het des te onaannemelijker is waarom zij niets zou weten van de plaatsen omheen Hadrut. Verder kan van haar eveneens redelijkerwijze worden verwacht dat zij duidelijk zou kunnen aangeven dat Hadrut omgeven is door bergflanken en zelf in een vallei daartussen ligt, als zij effectief in het leger in Hadrut gestationeerd was en daar dagenlang onder mortiervuur van de vijand had gelegen. Haar vage verklaringen ondergraven dan ook verder haar bewering dat zij eind september 2020 werd

opgeroepen als reservist voor het Armeense leger en dat zij naar de frontlinie in Hadrut, Nagorno-Karabach, werd gestuurd.

2.2.6.1. Verder meent verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij dat het onaannemelijk is dat zij en haar vriend afgesproken zouden hebben aan een ziekenhuis, aangezien het niet onwaarschijnlijk is dat het Armeense leger zich zou ophouden in de omgeving van het ziekenhuis, louter speculatief is. Verzoekende partij merkt op dat haar vriend er een opdracht moest uitvoeren met zijn vrachtwagen en dat het ziekenhuis een duidelijke en herkenbare afspreekplaats was.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij zelf aangaf dat de militaire diensten op dat moment nog in de stad Stepanakert actief waren (notities CGVS, p. 14-15), waardoor de kans wel degelijk reëel was dat het Armeense leger, van wie verzoekende partij gevlucht was, in de directe omgeving van deze plaats, een ziekenhuis, aanwezig zou zijn, bijvoorbeeld om zijn gewonden te verzorgen. Het spreekt dan ook voor zich dat deze afspreekplaats een groot risico inhield voor verzoekende partij. De loutere herhaling dat haar vriend er een opdracht moest uitvoeren met zijn vrachtwagen en dat het ziekenhuis een duidelijke en herkenbare afspreekplaats was, volstaat niet om te verklaren waarom zij het risico nam om zich in de omgeving van een ziekenhuis in de stad Stepanakert te begeven. Bovendien moet nog worden benadrukt dat in de bestreden beslissing nog een aantal andere vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van haar beweerde vlucht van Nagorno-Karabach naar Armenië – namelijk met het humanitair transport van een vriend – ondergraven. Meer bepaald overweegt verwerende partij hierover nog het volgende: *“Hoe of op welke manier uw vriend de nodige toestemmingen van het leger zou verkregen hebben om vanuit Armenië humanitair transport te voorzien naar het oorlogsgebied, weet u overigens niet te zeggen (CGVS p. 15). Omtrent dit transport legt u nog een opvallende tegenstrijdigheid af: zo verklaart u aanvankelijk dat u onderweg aan een post, toen de vrachtwagen waarin u onder de lijken verstoopt lag, werd gestopt, waarbij u aan de stemmen van de controleurs kon horen dat ze van de militaire politie waren. Als u later gevraagd wordt hoe het mogelijk is aan de stem van iemand te kunnen weten dat hij van de militaire politie is, verklaart u dat u ze niet herkende vanwege hun stemmen maar omdat uw vriend had gezegd dat als hij onderweg stopt, het aan een controlepost zou zijn, en dat u van uw heenreis naar Nagorno-Karabach had gezien dat die posten door de militaire politie bemand waren (CGVS p. 6, p. 15). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring waarom u het aanvankelijk over de stemmen had en dit in tweede instantie ontkent.”* Deze vaststellingen, die verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegt of verklaart, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat haar reisroute niet tot de kern van haar asielrelaas behoort en dat de vaststellingen hierover dan ook niet van doorslaggevende aard zijn om geen geloof te hechten aan haar asielrelaas, wijst de Raad er evenwel op dat de vaststelling dat verzoekende partij de wijze waarop zij haar land verlaten heeft wel degelijk ook afbreuk doet aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Immers wordt in dit verband in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: *“De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verklaringen omtrent de manier waarop u uit uw land gevlucht zou zijn en de daaropvolgende route die u tot België zou hebben genomen. U verklaart dat u met uw vriend uit Armenië vertrok, u als co-chauffeur in zijn vrachtwagen, doorheen Georgië en Rusland en zo naar Oekraïne reisde. U weet evenwel niet te zeggen waar u de grens Armenië-Georgië overgestoken zou hebben (volgens u is er maar één grenspost daar, waarvan u de naam niet weet; u weet enkel dat het ‘aan de kanten van Leninakan’, ofte Gyumri, is). U geeft aan dat u gewoon uw eigen identiteitsdocumenten op zak had (zijnde uw rijbewijs en uw geboorteakte; uw paspoort had u moeten afgeven op het militair commissariaat waar het zich volgens u nog steeds bevindt), en dat u de grenspost op een normale manier passeerde; nl. uw vriend die de vrachtwagen over de grens reed met de nodige controle van documenten; u ging de grens te voet over op de daarvoor voorziene plaats voor passagiers aan de grenspost. U verklaart dat u uw identiteitsdocumenten niet moest tonen. Als u gevraagd wordt wat u zou gedaan hebben indien u zich zou moeten identificeren (het risico dat u nam was immers aanzienlijk aangezien u, een deserteur op de vlucht op dat moment, de grens overstak onder uw eigen identiteit), geeft u aan dat dat een moeilijke vraag is, dat het risico groter was als u in Armenië bleef en dat ze u misschien opnieuw naar de oorlog zouden sturen. U voegt eraan toe dat uw vriend u verzekerd had dat alles in orde zou zijn omdat hij ‘kennissen heeft’, maar wie hij precies waar kende om u een veilige doortocht te verzekeren, kan u niet zeggen (CGVS p. 7-8). Dat u niet zou weten waar u de grens overstak (volgens toegevoegde informatie zijn er trouwens drie grensovergangen met Georgië en niet één zoals u verklaart; de stad Gyumri zelf ligt op ongeveer 50km van de grens met Georgië) en zonder er enig erg in te hebben de grens oversteekt als deserteur onder uw eigen identiteit, is dermate onaannemelijk dat het afbreuk doet aan uw relaas. Voor de rest zou u niet weten welke plaatsen u passeerde doorheen Georgië, Rusland en*

Oekraïne om uiteindelijk in Lviv aan te komen, hoewel u nochtans gewoon als co-chauffeur in de vrachtwagen zat. Gevraagd waar u de grens Rusland-Oekraïne overstak, denkt u dat dat Vladikavkaz was, maar in werkelijkheid ligt deze stad behoorlijk dicht bij de grens Georgië-Rusland en op honderden kilometers van de Oekraïense grens. U blijkt ook niet te weten of u al dan niet de grens Rusland-Oekraïne overstak in de Donbass-regio (i.e. het gebied in Oost-Oekraïne rond Donetsk en Luhansk, op dit moment nog steeds onder controle van pro-Russische separatisten en niet zomaar toegankelijk voor eender welk verkeer; meer nog, u blijkt zelfs niet te weten dat deze streek eigenlijk nog steeds conflictgebied is (CGVS p. 8-9)). U verklaart de grens met Polen illegaal te zijn overgestoken vanuit de buurt van Lviv, en dan verder zijn gegaan met een auto die u oppikte, om zo door Duitsland tot Brussel te rijden. Welke plaatsen u dan onderweg passeerde, weet u hoegenaamd niet, net zo min of er al dan niet identiteitsdocumenten voorzien waren om van Polen naar België te reizen. Opnieuw gevraagd wat u zou doen indien er controle was, verklaart u het niet te weten (CGVS p. 7). Van iemand die verklaart zijn land ontvlucht te hebben zonder de nodige internationale reisdocumenten op zak te hebben, kan toch verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van waar hij al dan niet is gepasseerd en van de organisatie van zijn clandestiene reis. Dit is hier niet het geval.

Zoals hierboven gesteld kan er geen geloof gehecht worden aan de manier waarop u uit Armenië vertrokken zou zijn en verder doorheen Europa zou zijn gereisd, zonder uw paspoort dat u naar eigen zeggen had moeten achterlaten bij het militair commissariaat van Armavir toen u zich had gemeld voor de reservistendienst eind september 2020. Gecombineerd met uw reeds ongeloofwaardige asielaanvraag (zie boven), rijst aldus het vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om daarin vervatte informatie over uw werkelijke vertrek uit Armenië en verblijf in Europa te verbergen. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw (legale) toeristische verblijf in Barcelona (Spanje) in februari 2020. U verklaart dat u op 10 februari 2020 van Armenië, via Athene, naar Barcelona vloog, gebruik makend van uw Armeens paspoort en een visum voor Polen (initieel wou u naar Polen op reis te gaan, maar toen het weer veranderde nadat u het visum verkregen had, besloot u alsnog naar Spanje te gaan, CGVS, p. 9-10). Uw reis naar de Europese Unie met uw paspoort en Pools visum kunnen gestaafd worden met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. U verklaart dat u op 18 februari 2020 samen met uw vriend die in Barcelona woonde, uit die stad vertrok met de auto om zo samen naar Armenië terug te rijden; een rit die volgens u 4-5 dagen zou duren. Opzienbarend hierbij is het dan dat u ook van deze tocht niet kan aangeven welke plaatsen, laat staan landen u zou zijn gepasseerd – u verklaart enkel dat u doorheen Turkije was gereden en dan door Georgië naar Armenië. Volgens u was u op 21 februari 2020 Turkije binnengereden maar concreet herinnert u zich de data niet – het was volgens u niet zo nodig om dat bij te houden. Als u er evenwel op gewezen wordt dat uw visum geldig was tot 19 februari 2020, dat u na die dag aldus illegaal zou zijn in de Europese Unie en dan niet zomaar doorheen de Europese Unie kan rijden, laat staan grenzen oversteken, valt u schijnbaar uit de lucht en verklaart u dat u daarom de ochtend van de 18de vertrok om twee dagen de tijd te hebben om de Europese Unie te verlaten (CGVS p. 9-11). In dit opzicht is het dan ook vreemd dat u aanvankelijk verklaarde dat het volgens u niet nodig was om op de data te letten, en dat u tot de ochtend van de 18de wachtte om tegen het einde van de volgende dag – uw Pools Schengenvisum liep immers af op 19 februari 2020 – een autorit van toch zo'n 3000km af te ronden (i.e. afstand van Barcelona tot de grens met Turkije). Meer nog, de Schengenzone waartoe u met uw Pools visum toegang had, laat u zelfs niet toe met de auto de Turkse grens te bereiken die u naar eigen zeggen overstak komende van Spanje: landen als Kroatië, Roemenië en Bulgarije zijn immers geen lid van de Schengenzone (zie toegevoegde informatie).

Gelet op bovenstaande vaststellingen rijst dus het sterke vermoeden dat u na uw toeristisch verblijf in de Europese Unie in februari 2020 helemaal niet bent teruggekeerd naar Armenië, waar u dan in september-oktober 2020 zou zijn gedeserteerd van het front in Nagorno-Karabach (quod non).”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om voormelde pertinente vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven verder het door haar voorgehouden asielaanvraag.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië en meer in het bijzonder in haar regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT